

Ejendomsskyld, for hver Gang Ejendommen omsættes. Jeg kunde have ønsket, at den Krone var bleven pillet bort og lagt over paa det andet Sted, jeg talte om, men det har i den korte Tid, der har været levnet os til at se paa disse Forslag, ikke været mig muligt at faa saa klar Rede paa det, at jeg turde gaa til i Øjeblikket at stille et Ændringsforslag, thi jeg har set saa meget, at jeg ved, det griber i allerhøjeste Grad ind i Systemet, og jeg er ude af Stand til at se, hvilke Forstyrrelser det kunde bringe paa visse Omraader. For saa vidt der er noget at gøre ved det, beder jeg den højtærede Finansminister være Udvalget behjælpelig dermed. Kan det ikke lade sig gøre uden at gribe forstyrrende ind i Systemet i det hele, vil jeg bede de faste Ejendomsbesiddere resignere og tage Forslaget, som det er, men saa skal ogsaa det rørlige Gods uden alt for megen Knurren finde sig i det Paalæg, det faar.

Jeg mener altsaa, at det, jeg kaldte den døde Haands Gods, ikke i og for sig rammes tilstrækkeligt endnu. Jeg tror, heller ikke, at Ihændeleveraktier gøre det, til Trods for at de rammes af første Klasses Stempel, altsaa rammes meget betydeligt i Forhold til tidligere. Der var før et for mig i Virkeligheden uforstaaeligt Punkt i Behandlingen af Aktier. Saa vidt jeg ved, skyldes dette uforstaaelige Punkt en Domsafsigelse en Gang i ældre Tid, jeg husker ikke hvornaar. Der er givet en Bestemmelse, hvorved det er blevet muligt, at Aktiebrev faktisk bleve transporterede eller stemplede efter den laveste Takst. Gældsbrevtaksten er $\frac{1}{6}$ pro mille. Nu er det klart, at det er ganske uholdbart, at fast Ejendom efter Forslaget skal betale $\frac{2}{3}$ pCt. i Stempel, naar Aktiebrev, som ere Udtryk for fast Ejendom, skulle kunne transporteres for $\frac{1}{6}$ pro mille. Men her gør Forslaget i Hovedsagen Ret og Skel, for saa vidt man overhovedet kan stille noget paalideligt Forhold op mellem Omsætningsafgiften af de rørlige og de faste Ejendomme. Det har sine Vanskeligheder, men Ihændeleveraktierne ere satte op til at komme til at betale 1ste Klasses Stempel, og det er et Skridt i den Retning, jeg har nævnt, at Afgiften paa Omsætningen af rørlige Ting maa op paa Højde med den tilsvarende Afgift paa Omsætningen af faste Ejendomme. Samtidig med, som jeg sagde, at Ihændeleverpapirer skulle have 1ste Klasses Stempel, faa Navnepapirer 2den Klasses Stempel. Men naar de ligge paa for faste Hænder, gaa

de sjældent i Omsætning, og saa gaar det der, tror jeg, som ved den døde Haands Gods, at der er draget mere ud af Omsætningen, end der opvejes ved de Former, hvorunder Afgiften opkræves.

Denne almindelige Regel i det foreliggende Lovforslag, at man baade ved Stempelafgift og Tinglæsningsafgift — det er nemlig to Ting, der fuldstændig falde sammen — kommer til at ramme Omsætningen af rørlige Værdier paa en Maade, der mere svarer til Afgifterne ved Omsætning af fast Ejendom end hidtil, har selvfølgelig givet sig Udtryk ogsaa paa andre Steder end det, jeg her har omtalt, og som angaar Aktier. Det har givet sig Udtryk deri, at der foreslaas en Stempelafgift af Checks, 5 Øre pr. Check. Det er ikke noget som helst andet end et Udtryk for det System, jeg her har omtalt, og det er et Udtryk, jeg fuldt ud billiger. Paa lignende Maade forholder det sig med Vekselstempelafgiften, der gennemgaaende gaar lidt til Vejs. Den laveste Afgift paa lange Veksler, der nu er 20 Øre, vil for Fremtiden blive 25 Øre, idet Regelen — Forholdet er for Resten noget simplificeret — bliver den, at der betales $\frac{1}{2}$ pro mille, altid rundet opad efter nærmeste 500 Kr. Der er altsaa sket nogen Forhøjelse. I lige Maade er der sket nogen Forhøjelse af Stempelafgiften paa Lotterisedler, samtidig med at man, i alt Fald til en vis Grad, har søgt at afpasse Afgiften noget efter Lotterisedlens Værdi, idet der i Stedet for som nu en fast Afgift af 10 Øre pr. Seddel skal svares en Afgift, der stiger fra 15 Øre paa ottendedels til 60 Øre for hele Lodder. Afgiften er altsaa noget gradueret efter Værdien.

Der har i lange Tider, maaske lige fra den Tid, da Stempelafgiften indførtes, været meget løse Former for Bestemmelsen af den Værdi, hvorefter et Dokument skulde stemples. Der er her et Hovedpunkt i det foreliggende Lovforslag, idet man her er gaaet den Vej at bestemme at for faste Ejendommers Vedkommende skal Omsætningsværdien være lig den for Ejendommen fastsatte Ejendomsskyldværdi og for saa vidt der er Tale om Salg af Dele af Ejendommen, bliver Afgiften at beregne efter Salgsprisen. Men det er et Ting, som har temmelig stor Betydning vist ogsaa for den finansielle Side af Sagen. Jeg har tidligere haft Lejlighed til her i Tinget at omtale — og skal gøre det ganske kort igen — at det uomtvistelige ved Ejendomshandler er saadan, at hvis Værdien af en Ejendom f. Eks. er